

ΕΤΟΣ Η'

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΕ'

Συνδρομή ἑτησίαι Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 15 ἰαννουαρίου ἑκάστου τῆρας καὶ εἶνε ἑτήσιαι — Ἐραρεται τῆς Διευθυνσεως Ὀδὸς Ἀγγισμουθ

13 Φεβρουαρίου 1883

ΕΥΓΕΝΙΑ ΓΡΑΝΔΕ

[Μυθιστορία Ὀνορίου Βαλζάκ. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου]

Συνίεσις ἰδί σελ. 87.

Ἐν μέσῳ τῆς νυκτός ἡ Εὐγενία, ἀσχολουμένη περὶ τὸν ἐξαδέλφον τῆς, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε θνήσκαντος φωνῆν, καὶ υπέλαβεν ὅτι ὁ θνήσκων ἐκεῖνος ἦτο ὁ Κάρολος. Ἦτο τόσον ὠχρὸς καὶ τόσον ἀπληπισμένος, ὅτε τὸν ἀφῆκε! Ἰσως — διελογίσθη — νῦτοκτόνησε. Ἐφόρεσεν ἀμέσως μικρὰν περιωμίδα μετὰ κορδύλης, καὶ ἤθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἰδοῦσα δὲ κατ' ἀρχὰς φῶς, δεισιδύον διὰ τῆς σχισμαδὸς τῆς θύρας, υπέθεσε ὑρακαίαν καὶ ἐφοβήθη· ἀλλ' ἀνεθάρρησε μετ' ὀλίγον, ἀκούσασα τὸ βαρὺ τῆς Ἀννέτας βῆμα καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς ἀναμιγνυομένην πρὸς ἵππων χροματισμούς.

— Μήπως ὁ πατήρ μου φεύγει με τὸν ἐξαδέλφον μου; διελογίσθη καὶ ἤνοιξεν ὀλίγον τὴν θύραν τῆς, προσέχουσα μὴ τριξῆ καὶ προσπαθοῦσα νὰ ἴδῃ τί συνέβαιναν ἐν τῷ διαδρόμῳ.

Ἄλλ' αἶφνης συνήντησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρός τῆς, καὶ τὸ βλέμμα των, ὄσω καὶ ἂν ἦτο ἀδιάφορον καὶ ἀόριστον, ἐπάγωσεν αὐτὴν ἐκ τρόμου.

Ὁ γέρον καὶ ἡ Ἀννέτα ἦσαν συνεζευγμένοι διὰ βραχείας καὶ χονδρὰς δοκοῦ, ἧτις στηριζομένη διὰ τῶν ἄκρων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ των ὤμου, ἔφερεν ἀνηρητημένον ἀπὸ σχοινοῦ μικρὸν βυτίον, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα ἤρσεκετο κατεργαζόμενος ὁ γέρον Γρανδὲ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του.

— Παναγία μου! ἀφέντη, τί βαρὺ ποῦ εἶνε! εἶπεν ἡ Ἀννέτα ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Τὸ κακὸ εἶνε πῶς ἔχει μέσα μόνον δεκάρας! ἀπήντησεν ὁ γέρον. Κύτταξε νὰ μὴ ῥίξῃς τὸ λυχνάρι.

Τὴν σκηνὴν ἐκίνησεν ἐφώτιζε μία μόνη λυχνία, τεθειμένη μεταξὺ δύο κιγκλίδων τοῦ δρυφάκτου τῆς κλίμακος.

— Κορνουαγέ, εἶπεν ὁ Γρανδὲ πρὸς τὸν φύλακά του, ἐπήρες τὰ πιστόλια σου;

— Ὅχι, ἀφέντη· τί; φοβάσαι διὰ τῆς δεκάρας σου; . . .

— Ὅχι δά! εἶπεν ὁ γέρον Γρανδὲ.

— Ἐπειτα θὰ πάμε γλῆγορα, υπέλαβεν ὁ φύ-

λαξ. Οἱ κολληγοὶ ἐδιάλεξαν τὰ καλλίτερά των ἄλογα.

— Καλά, καλά! Δὲν τοὺς εἶπες βέβαια ποῦ πάμε;

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρω;

— Καλά. Εἶνε γερὸ τὸ ἀμάξι;

— Αὐτό, ἀφέντη; Βαστὰ τρεῖς χιλιάδες λίτραις; Ὡς πόσο νὰ ζυγίζουν αὐτὰ τὰ παληοβάρελλα;

— Ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ πῶ, υπέλαβεν ἡ Ἀννέτα ὡς χίλιαις διακατόσαις λίτραις. . .

— Ἀννέτα, σιώπαινε! Νὰ πῆς τῆς γυναικὸς μου ὅτι πῆγα εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἰς τὸ γεῦμα θὰ ἦμ' ἐδῶ! Ἐλα, τράβα, Κορνουαγέ. Τὸ πρῶν, πρὸ τῶν ἐννέα, πρέπει νὰ ἦμεθα εἰς τὸ Ἀνζέ.

Καὶ ἡ ἀμαξα ἐκίνησεν.

Ἡ Ἀννέτα ἐμανδάλωσε τὴν ἐξώθυραν, ἔβλεπε τὸν μολοσσόν, καὶ κατεκλίθη πλήρη μωλώπων ἔχουσα τὸν ὠμόν τῆς· οὐδεὶς δ' ἐν τῷ οἴκῳ ὑπωπτεῦθη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γρανδέ, οὐδὲ τῆς ἐκδρομῆς αὐτοῦ τὸν σκοπόν.

Ἡ ἐχευθία τοῦ γέροντος ἦν ἀπόλυτος.

Οὐδεὶς ἐβλεπέ ποτε πεντάλεπτον ἐν τῷ οἴκῳ ἐκσίνῳ, ὅπου ἔθριθεν ὁ χρυσός.

Μαθὼν τὴν πρῶταν, ἐκ τῶν ἐν τῷ λιμένι ὀμιλιῶν του, ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ εἶχε διπλασιασθῆ ἕνεκα πολυκρίθμων ἐξοπλισμῶν γινομένων ἐν Νάντη, καὶ ὅτι κερδοσκοποὶ πολλοὶ εἶχον μεταβῆ εἰς Ἀνζέ ὅπως ἀγρᾶσωσιν, ὁ γέρον ἀπελευργός, δανεισθεὶς ἀπλῶς τοὺς ἵππους τῶν αὐλιτῶν του, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ ἐκεῖσε, ἵνα πωλήσῃ τὸν ἰδικόν του, καὶ φέρῃ ὀπίσω χρηματικὰ γραμμάτια τοῦ δημοσίου, ἐμπροσωποῦντα τὴν ἀναγκαιότητα αὐτῷ πρὸς ἀγορὰν τῶν χρωματῶν ποσότητα, νῦξημένην ἐκ τῆς ἐπικαταλλαγῆς τοῦ νομίσματος.

— Ὁ πατήρ μου φεύγει, εἶπεν ἡ Εὐγενία, ἧτις εἶχεν ἀκούσει ἄνωθεν τῆς κλίμακος τὰ λεχθέντα.

Μετ' ὀλίγον ἐπεκράτησε πάλιν σιγὴ ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ δὲ μακρυνὸς τῆς ἀμάξης κρότος, σθεσθεὶς βαθμηδόν, δὲν ἀντήχει πλέον ἐν τῇ κοιμημένῃ Σωμῶρῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκίνησεν ἤκουσεν ἡ Εὐγενία διὰ τῆς καρδίας τῆς, πρὶν ἢ ἀκούσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὠτων, ἀσθενῆ τινὰ οἰωγὴν, ἠχήσασαν διὰ τοῦ διαφράγματος ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἐξαδέλφου

της. Φωτεινή τις ταινία, λεπτή ως σπάθης αιχμή, διωλιθθαινε δια τῆς σχισμάδος τῆς θύρας, καὶ διέτεμνεν ὀριζοντίως τὰς κίγκλιδας τῆς γηραιᾶς κλίμακος.

— Ὑποφέρει! διελογίσθη ἡ νεάνις καὶ ἀνέβη δύο βαθμιδας.

Μετὰ δευτέραν δὲ οἰωγὴν εὐρέθη ἐπὶ τοῦ δι-αζώματος τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ θύρα ἦτο ἡμιάνοικτος· τὴν ὤθησε καὶ εἶ-δεν. Ὁ Κάρολος ἐκοιμάτο, κλίνων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ παλαιοῦ κλιντήρος, ἡ δὲ χεὶρ αὐτοῦ, ἥς εἶχεν ἐκπέσει ὁ κάλαμος, ἤγγιζε σχεδὸν χαμαί. Ἡ κομματικὴ ἀναπνοή, ἦν προῦκάλει ἡ θέσις τοῦ νέου, ἐφόβησεν αἴφνης τὴν Εὐγενίαν, καὶ εἰσηλθε.

— Πρέπει νὰ ἦνε πολὺ κουρασμένος, διελογί-σθη βλέπουσα δεκάδα ἐπιστολῶν ἐσφραγισμένων, ὧν ἀνέγνωσε τὰς ἐπιγραφάς: *Πρὸς τοὺς Κυ-ρίους Φάβρι Βραύλιαν καὶ Σαμαξοπηγούς· Πρὸς τὸν Κύριον Βουίσσῶν, βράπτην, κλ*

— Ἐτακτοποίησε βεβαίως ὄλας του τὰς ὑπο-θέσεις, ἐξηκολούθησε σκεπτομένη ἡ Εὐγενία, διὰ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήντησαν δύο ἐπι-στολάς ἀνοικτάς, αἱ λέξεις δὲ αὐταί: «*Φιλτάτη Ἀρρέτα*», δι' ὧν ἤρχιζεν ἡ μία, προῦξένησαν εἰς αὐτὴν ἴλιγγον. Ἡ καρδία της ἐσκίρτησε, καὶ οἱ πόδες της καθλώθησαν εἰς τὸ ἔδαφος.

— Φιλτάτη του Ἀννέτα! Ἀγαπᾶ καὶ ἀγα-πάται! Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς! Τί νὰ τῆς λέγει ἄ-ρά γε.

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ διεπέρασαν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν της. Πανταχοῦ κύκλω της, κ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ὕλων, ἀνεγίνωσκε τὰς λέξεις ἐκεῖνας, διὰ φλογερῶν γραμμάτων γεγραμμένας.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀρνηθῶ! Ὁχι, δὲν θὰ τὸ ἀ-ναγνώσω αὐτὸ τὸ γράμμα. Πρέπει νὰ φύγω. Ἄν ἐν τούτοις τὸ ἀνεγίνωσκον...

Ἐθεώρησε τὸν Κάρολον, λαβοῦσα δὲ ἡρέμα τὴν κεφαλὴν του, ἀπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ κλιντήρος. Ἐκεῖνος ἀφέθη ὡς παιδίον, ὅπερ καὶ κοιμώμενον ἔτι ἀναγνωρίζει τὴν μητέρα του, καὶ δέχεται, χωρὶς ν' ἀφηνειοῖται, τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματά της. Ἡ Εὐγενία ἤγειρεν, ὡς μή-τηρ, τὴν κοσμημένην χεῖρά του, καί, ὡς μήτηρ, ἐφίλησεν ἀθροῦδος τὴν κόμην του.

«*Φιλτάτη Ἀννέτα!*» Δαίμων τις ἐφώνει εἰς τὸ οὖς της τὰς δύο αὐτὰς λέξεις.

— Ἡξέσω ὅτι κάμνω ἴσως κακὰ, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀναγνώσω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Εὐγενία ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, διότι ἡ-σθάνθη ἐνδομύχως διαμαρτυρομένην τὴν εὐγενῆ αὐτῆς χρηστότητα. Πρῶτον ἐπὶ ζωῆς της τότε παρίσταντο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἀντιμέτωπα τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης οὐδεμία αὐτῆς πράξις εἶχε προκαλέσει τὸ ἐρύ-θημά της. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους παρέσυραν αὐτὴν τὸ

πάθος καὶ ἡ περιέργεια. καὶ ἤρχισεν ἀναγνώσκου-σα. Ἐκάστη φράσις τῆς ἐπιστολῆς ὄγκου ἔτι μάλλον τὴν καρδίαν της, ἡ ἔξαψις δὲ ἦν ἡσθάνθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκεῖνης κατέστρεψε δι' αὐτὴν ἔτι γλυκυτέραν τὴν ἡδονὴν τοῦ πρώτου της ἔ-ρωτος:

«*Φιλτάτη Ἀννέτα*, οὐδὲν ἔμελλε νὰ μᾶς χω-ρῖση, εἰμὴ τὸ σημερινόν μου δυστύχημα, τὸ ὁ-ποῖον οὐδεμία ἀνθρωπίνη φρόνησις ἠδύνατο νὰ προῖδῃ. Ὁ πατήρ μου νῦτοκτόνησεν, ἡ δὲ περι-ουσία μου κατεστράφη ἐξ ὀλοκλήρου. Μένω ὀρ-φανός, εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀνατροφῆς μου, δύναμαι νὰ θεωρηθῶ ὡς παι-δίον, καὶ ὀφείλω ἐν τούτοις νὰ ἐγερωθῶ ὡς ἀνὴρ ἢ ἐκ μέσου τῆς ἀβύσσου εἰς τὴν κατέπεσα. Μέγα μέρος τῆς νυκτὸς αὐτῆς διέθεσα ὑπολογίζων τὰ «*κατ' ἐνέ*». Ἄν ἀποφασίσω νὰ φύγω ἐκ τῆς Γαλ-λίαις ὡς τίμιος ἀνθρώπος — καὶ εἰς τοῦτο δὲν «*χωρεῖ*» δισταγμὸς — δὲν ἔχω ἑκατὸν φράγκα ἰδι-κά μου, ὅπως ζητήσω δι' αὐτῶν τύχην εἰς τὰς Ἰνδίας ἢ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

»*Ναί*, πτωχὴ μου Ἄννα, θὰ μεταβῶ εἰς ἀνα-ζήτησιν τύχης ὑπὸ τὰ φοινικώτατα τῶν κλιμά-των, διότι ἐκεῖ, ὡς ἤκουσα, εἶνε ἀσφαλὴς καὶ «*ταχεῖα*» ἡ τύχη. Νὰ μείνω εἰς Παρισίους, ἀδύνα-τον. Οὔτε ἡ ψυχὴ μου οὔτε ἡ μορφή μου ἀνε-ρχονται προσβολάς, ψυχρότητα καὶ περιφρόνησιν, ὁποῖαι συνήθως ἀναμένουσι τὸν κατεστραμμέ-νον ἀνθρώπον, τὸν υἱὸν τοῦ πτωχεύσαντος. Θεέ μου! Δύο ἑκατομμύρια χρέος!.. Ὅθ' ἐφορευό-μην εἰς μονομαχίαν τὴν πρώτην ἐβδομάδα. Δὲν ἠθὰ ἐπιστρέψω λοιπὸν εἰς Παρισίους. Οὐδ' ὁ ἔρωσ σου αὐτός, ὁ τρυφερώτατος καὶ θερμότατος, ὁ «*ἐξευγενίσας*» ἀληθῶς τὴν καρδίαν μου, δύναται νὰ μὲ ἐλκύσῃ. Φεῦ! ἀγαπητή μου, δὲν ἔχω τ' ἀναγκαιοῦντα χρήματα, διὰ νὰ ἔλθω ὅπου εἶ-πσαι καὶ ἀντλήσω ἐκ τελευταίου ἀσπασμοῦ τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἐπιχειρησίμ μου δύναμιν».

— Πτωχὲ Κάρολε! εἶπεν ἡ Εὐγενία. Τί καλὰ ἔκαμα καὶ ἀνέγνωσα. Ἐχω χρυσόν, θὰ τοῦ τὸν δώσω.

Καὶ σπογγίσασα τὰ δάκρυά της, ἐξηκολου-θησε τὴν ἀνάγνωσιν.

«*Δὲν εἶχον ἔως τότε συλλογισθῆ τὰ δεινὰ τῆς πενίας*. Ἄν εὖρω τὰ ἑκατὸν λουδοβίκεια, ὅσα μου εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὸν ναυλόν μου, δὲν ἠθὰ ἔχω οὐδὲ λεπτόν διὰ τὰς πρώτας μου ἀνάγ-κας. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι οὔτε ἑκατὸν οὔτε ἐν «*λουδοβίκειον*» δὲν θὰ ἔχω δὲν θὰ τὸ μάθω, πρὶν «*ἐξοφληθῶσι*» τὰ ἐν Παρισίους χρέη μου. Ἄν δὲν «*ἔχω*» τίποτε, θὰ μεταβῶ εἰς Νάντην, θὰ ἐπιβι-βασθῶ ὡς ἀπλοῦς ναύτης, καὶ θ' ἀρχίσω ἐκεῖ «*κάτω*» τὸ σάδιόν μου, ὡς τὸ ἤρχισαν τόσοι ἄλλοι «*δραστήριοι*» ἀνθρώποι, οἵτινες νέοι δὲν εἶχον λε-πτὸν κ' ἐπέστρεψαν ἐν τούτοις πλούσιοι ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Ἀπὸ τῆς σημερινῆς πρωτῆς ἀνελογί-σθησιν ἀπαθῶς τὸ μέλλον μου. Εἶνε δι' ἐμὲ φοβε-

πρώτερον ἢ διὰ πάντα ἄλλον, διότι εἶχον τὰς
 »θωπείας μητρὸς ἧτις μ' ἐλάτρευε, καὶ τὴν στορ-
 »γὴν τοῦ καλλίστου τῶν πατέρων· διότι μόλις
 »γνωρίσας τὸν κόσμον ἀπήντησα τῆς Ἄνας τὸν
 »ἔρωτα. Ἐγνώρισα μόνον τὰ ἄνθη τῆς ζωῆς, καὶ
 »τοσαύτη εὐτυχία δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκῆσῃ.
 »Ἐγὼ ἐν τούτοις ἀγαπητῆ μου Ἄννέτα, περισ-
 »σοτέραν γυναικίτητα παρ' ὅσῃν ἐπαρέπετο νὰ
 »ἔχῃ νέος ἀμέριμος, ἰδίως δὲ νέος συνειθίσας εἰς
 »τὰς θωπείας τῆς χαριστάτης γυναικὸς τῶν Πα-
 »ρισίων, ἀπολαύσας πᾶσαν οἰκογενειακὴν χαρὰν,
 »βλέπων ὅλα μειδιῶντά ἐντὸς τῆς οἰκίας του, καὶ
 »πᾶσάν του ἐπιθυμίαν ἐκπληρουμένην ἀμέσως
 »ὑπὸ τοῦ πατρὸς του. ὦ! ὁ πατήρ μου, Ἄννέτα,
 »ἀπέθανε! . . . Ἄνελογίσθην λοιπὸν τὴν θέσιν
 »μου, ἀνελογίσθην καὶ τὴν ἰδικὴν σου. Ἐγῆ-
 »ράσα πολὺ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Ἐὰν φι-
 »λάτῃ μου Ἄνα, διὰ νὰ μὲ κρατήσῃς πλησίον
 »σου ἐν Παρισίοις, ἐθυσίλιζες πᾶσαν τῆς πολυτε-
 »λείας ἀπόλαυσιν, τὴν ἐνδύμασίν σου, τὸ θεω-
 »ρετόν σου εἰς τὸ Μελοδράμα, . . . δὲν θὰ συνεπο-
 »σοῦτο καὶ πάλιν ὅτι ἀναγκαιοῖ εἰς τὴν παρά-
 »λυτον ζωὴν μου. Ἐπειτα δὲν ἠμπορῶ καὶ νὰ δε-
 »χθῶ τόσας θυσιάς. Χωρίζομεθα λοιπὸν σήμερον
 »διὰ πάντοτε.

— Τὴν ἀφίνει. Παναγία μου! τί εὐτυχία!

Καὶ ἡ Εὐγενία ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς. Ὁ Κάρο-
 λο; ἐκινήθη ὀλίγον, ἐκείνη δὲ ἐπάγασεν ἐκ τρό-
 μου. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἀφυπνίσθη, καὶ ἡ Εὐγε-
 νία ἐξηκολούθησεν ἀναγινώσκουσα.

»Πότε θὰ ἐπανέλθω; Δὲν εἰςεύρω. Τὸ κλίμα τῶν
 »Ἰνδιῶν γράσκει γρήγορα τὸν εὐρωπαῖον, ὅστις
 »εὐργάζεται. Ἀσύπολογίσωμεν δέκα ἔτη ἀπὸ σήμε-
 »ρον. Ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἡ κόρη σου θὰ ἦνε δεκαο-
 »κταετής· θὰ ἦνε σύντροφος καὶ κατασκόπος σου.
 »Ὁ κόσμος θὰ ἦνε πρὸς σὲ πολὺ σκληρὸς, καὶ ἡ κό-
 »ρη σου ἴσως πολὺ σκληροτέρα. Εἶδομεν παραδείγ-
 »ματα τοιούτων κρίσεων τοῦ κόσμου, καὶ τοιούτων
 »ἀχαριστιῶν τῶν νεανίδων. Ἄς μᾶς γείνουσι διδάγ-
 »ματα αὐτὰ τὰ παραδείγματα. Φύλαξε εἰς τὸ
 »βάθος τῆς ψυχῆς σου, ὡς θὰ φυλάξω καὶ ἐγὼ, τὴν
 »ἐνθύμησιν τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἐτῶν εὐτυχίας,
 »καὶ ἔσο πιστὴ ἂν δύνασαι, εἰς τὸν ταλαίπωρον
 »φίλον σου. Δὲν τολμῶ, ἐννοεῖται, νὰ τὸ ἀπαι-
 »τήσω, διότι, βλέπεις, Ἄννέτα μου, πρέπει νὰ
 »συμμορφωθῶ πρὸς τὴν θέσιν μου, νὰ ἀποδεχθῶ
 »τὴν ζωὴν ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, καὶ νὰ τὴν ὑ-
 »πολογίσω χωρὶς ὑπερβολάς. Πρέπει λοιπὸν νὰ
 »σκερθῶ περὶ γάμου, διότι ὁ γάμος καθίσταται
 »ἀνάγκη τῆς νέας μου ὑπάρξεως. Πρέπει δὲ νὰ
 »σοῦ ὁμολογήσω, ὅτι εὖρον ἐδῶ, εἰς τὴν Σωμύ-
 »ρην, εἰς τοῦ θείου μου, μίαν ἐξαδέλφην, τῆς ὁ-
 »ποίας οἱ τρόποι, ἡ μορφή, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρ-
 »διά θὰ σοῦ ἤρσαν, καὶ ἡ ὁποία, ἐκτὸς τούτου,
 »φαίνεται ὅτι ἔχει . . . »

— Θὰ ἦτο πολὺ κουρασμένος διὰ νὰ μὴν ἐξα-
 κολουθήσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Εὐγενία, ἰδοῦσα

τὴν ἐπιστολὴν διακοπτομένην ἐν μέσῳ τῆς φρά-
 σεως ταύτης.

Τὸν ἐδικαιολογεῖ! Ἀλλ' ἦτο ἄρα δυνατόν εἰς
 τὴν ἀθῶαν αὐτὴν κόρην νὰ διακρίνῃ τὴν ψυχρό-
 τητα, ἧτις διέπνεε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην; Αἱ
 θρησκευτικῶς ἀναθετραμμένοι νεάνιδες, αἱ ἀγναὶ
 καὶ πάντα ἀγνοοῦσαι, τὸν ἔρωτα βλέπουσι παν-
 ταχοῦ, εὐθὺς ὡς εἰσέλθωσιν εἰς τὰς γοητευτικὰς
 τοῦ ἔρωτος χώρας. Βλίνουσι περιβεβλημένοι τὴν
 οὐράνιον αἴγλην, ἂν ἐκπέμπει ἡ ψυχὴ τῶν αὐτῆ,
 καὶ ἧς αἱ ἀκτίνες ἀντανακλῶνται ἐπὶ τοῦ ἐρα-
 στοῦ των. Χρωματίζουσιν αὐτὸν διὰ τοῦ πυρὸς
 τοῦ ἰδίου αὐτῶν αἰσθήματος, καὶ ὑποβάλλουσιν
 αὐτῷ τὰ ἴδια τῶν φρονήματα. Αἱ πλάνας τῆς γυ-
 ναικὸς προέρχονται πάντοτε ἐκ τῆς πίστεως ἢ
 κἂν τῆς εὐπιστοσύνης αὐτῶν εἰς τὴν ἀλήθειαν.
 Αἱ λέξεις αὐταί: *Φιλτάτη μου, ἀγαπητῆ μου*
Ἄννέτα, ἀντήχουν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Εὐγε-
 νίας ὡς ἡ γλυκυτάτη τὸν ἔρωτος γλώσσα, καὶ ἐ-
 θώπευαν ἡρέμα τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ὡς οἱ θεοὶ
 φθόγγου τοῦ *Δεῦτε προσκυνήσωμεν*, μελπόμενοι
 ὑπὸ τοῦ ἄρμονίου ἐθώπευον ἄλλοτε τὰ παιδικὰ
 τῆς ὄψα. Ἄλλως τε καὶ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔ-
 βρεχον ἔτι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Καρόλου, ἀπεκά-
 λυπτον εἰς αὐτὴν καρδίαν εὐγένειαν, ὁποία μα-
 γεύει τὰς νεάνιδας. Ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίζῃ, ὅτι,
 ἂν ὁ Κάρολος ἠγάπα τοσοῦτον καὶ ἔκλειεν ἀπὸ
 καρδίας τὸν πατέρα του, ἢ φιλοστοργία του αὐτῆ
 λόγον εἶχε τὰς πατρικὰς μάλλον χάριτας ἢ τὴν
 ἀγαθότητα τῆς καρδίας αὐτοῦ; Ὁ κύριος καὶ ἡ
 κυρία Γουλιέλμου Γρανδέ, θεραπεύοντες πᾶσαν
 τοῦ υἱοῦ των ὀρεξίν, καὶ πᾶσαν αὐτῷ παρέχοντες
 τὴν ἀπὸ τοῦ πλοῦτου ἀπόλαυσιν, εἶχον προλάβ-
 ει ἐν τῇ διανοίᾳ του τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους ὑ-
 πολογισμοὺς, ὧν οἱ πλείστοι παῖδες τῶν Παρι-
 σίων καθίστανται μάλλον ἢ ἦττον ἔνοχοι, ὅτε
 ἀπέναντι τῶν παρισίων ἀπολαύσεων προβαίνου-
 σιν εἰς ἐπιθυμίας καὶ σχέδια, ἅτινα βλέπουσι πε-
 ρίλυποι ἀναβαλλόμενα πάντοτε καὶ ματαιούμενα
 διὰ τῆς ζωῆς τῶν γονέων των. Οὕτω δὲ ἡ ἀφει-
 διά τοῦ πατρὸς κατώρθωσε νὰ σπεῖρῃ ἐν τῇ
 καρδίᾳ τοῦ υἱοῦ ἀληθινήν καὶ ἀνεπιφύλακτον
 υἱεὴν στοργὴν. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ὁ Κάρολος ἦτο
 τέκνον τῶν Παρισίων· τὰ ἦθη δὲ τῶν Παρισίων
 καὶ αὐτὴ ἡ Ἄννέτα, τὸν εἶχον συνειθίσει νὰ ὑπο-
 λογίζῃ ἐν παντί, καὶ ἦτο ἡδὴ γέρον ὑπὸ προσω-
 πείον νεανίου. Εἶχε μορφωθῆ διὰ τῆς φοβερᾶς ἀ-
 νατροφῆς τοῦ κόσμου ἐκείνου, καθ' ὅν ἐν μιᾷ μόνῃ
 ἐσπέρα διαπράττονται, διὰ λόγων καὶ σκέψεων,
 πολὺ πλείονα ἐγκλήματα τῶν ὑπὸ τῶν συνέδρων
 τιμωρουμένων· καθ' ὅν αἱ εὐφυολογίαι δολοφο-
 νοῦσι τὰς μεγίστας τῶν ἰδεῶν· καθ' ὅν ἰσχυρὸς
 νομίζεται μόνον ὁ βλέπων ὀρθῶς. Ὄρθῶς δὲ βλέ-
 πει κατ' αὐτὸν τὸν κόσμον ὁ εἰς οὐδὲν πιστεύων,
 οὔτε εἰς αἰσθήματα, οὔτε εἰς ἀνθρώπους, οὔτε
 εἰς τὰ πράγματ' αὐτά, — διότι ὁ κόσμος οὗτος
 δημιουργεῖ καὶ πράγματα ψευδῆ. Ἴνα βλέπῃ τις

ὀρθῶς ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου ἐκείνου, πρέπει νὰ σταθμιζῆ πάσαν προαίαν τοῦ φίλου του βαλάντιον, καὶ νὰ ἀφαιρετα πολιτικῶς ὑπεράνω τῶν συμβαινόντων· οὐδὲν δὲ νὰ θαυμάζῃ ἐκάστοτε. οὔτε τῆς τέχνης τὰ ἔργα, οὔτε τὰς εὐγενεῖς πράξεις, καὶ νὰ θεωρῇ τὸ προσωπικὸν συμφέρον ὡς μόνον μοχλὸν παντὸς πράγματος.

Μετὰ μυρίας ἀφροσύνας, ἡ μεγάλη κυρία, ἡ ὠραία Ἀννέτα ἠνάγκαζε τὸν Κάρολον νὰ σκέπτηται σπουδαίως. Ὀμίλει πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς μελλούσης του θέσεως, ἐνῶ ἐθώπευε τὴν κόμην του διὰ τῆς εὐόδου αὐτῆς χειρὸς, καὶ ἐνῶ διώρθου τοὺς βοστρύχους του εἰσήγεν αὐτὸν εἰς λογισικὴν θεωρίαν τοῦ βίου. Ἐμπνεύουσα εἰς αὐτὸν γυναικώδη καὶ ὕλιστικὰ συγχρόνως φρονήματα, τὸν διέφθειρε διττῶς, ἀλλὰ τὸν διέφθειρεν ἐν κομψότητι, ἀδρότητι καὶ καλλιαισθησίᾳ.

— Εἶσαι ἀνόητος, Κάρολε, τῷ ἔλεγε. Θὰ κοπιᾶσω πολὺ νὰ σοῦ μάθω τὸν κόσμον. Ἐφῆρης πολὺ κακὰ πρὸς τὸν κύριον Δὲ Λυπῶ. Ἡξέσω κάλλιστα ὅτι εἶνε ἄνθρωπος ὄχι πολὺ ἐντιμὸς· περιέμενε ὅμως νὰ γείνη ἀνίσχυρος καὶ τότε τὸν περιφρονεῖς ἐν ἀνέσει. Εἰξέσω εἰς τί μᾶς ἔλεγεν ἡ κυρία Καμπάν : « Ἐνόσω, παιδιά μου, εἶνε κανεὶς εἰς τὴν ἐξουσίαν, προσκυνεῖτέ τον ἔπεσε ; βοηθήσατε νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὰ σκουπίδια. Ὄταν ἦνε τις ἰσχυρὸς, εἶνε εἶδος θεοῦ· ὅταν ἦνε κατεστραμμένος, εἶνε πολὺ ἐλεεινότερος ἐντὸς τοῦ λάκκου του ἀπὸ τὸν Μπαρά· διότι ὁ Μπαρά ἀπέθανε, καὶ αὐτὸς ζῆ. Ἡ Ζωὴ εἶνε σειρά συνδυασμῶν, καὶ τοὺς συνδυασμοὺς αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς μελετήσῃ κανεὶς καὶ νὰ τοὺς σπουδάσῃ, διὰ νὰ διατηρηθῇ πάντοτε εἰς καλὴν θέσιν».

Ὁ Κάρολος, ἄνθρωπος ἐντελῶς τοῦ συρμού, εὐτυχῆς πάντοτε ἀπὸ τῶν γονέων του, καὶ ἐν μέσῳ κολάκων διαβιώσας, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ μεγάλα αἰσθήματα. Ὁ χρυσοῦς κόκκος, ὃν εἶχε ρίψει εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἡ μήτηρ του, εἶχεν ἐκτεθῆ ἐν Παρισίοις εἰς εὖρος καὶ μῆκος, καὶ ἀπετρίβη διὰ τῆς χρήσεως. Ἄλλ' ὁ Κάρολος μόλις εἶχε τότε ἔνος καὶ εἰκοσιν ἔτων ἡλικίαν, κατ' αὐτὴν δὲ ἡ ἀνθηρότης τοῦ βίου φαίνεται ἀδιασπάστως συνδεδεμένη πρὸς τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς. Ἡ φωνή, ἡ ὄψις, τὸ βλέμμα φαίνονται ἀποτελοῦντα ἄρμονίαν μετὰ τῶν αἰσθημάτων. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ σκληρότατος δικαστής, ὁ ἀπιστότατος τῶν δικολάβων, ὁ δυσκολώτατος τοιογλύφος, διατάζουσι πάντοτε νὰ πιστεύσωσιν εἰς γῆρας καρδίας ἢ εἰς διαφθορὰν ὑπολογισμῶν, ὅτε τὸ βλέμμα εἶνε ἔτι πληρὲς ἀγνῆς ὑγρότητος καὶ τὸ μέτωπον καθαρὸν ὀυτίδων.

Ὁ Κάρολος οὐδέποτε ἔως τότε εἶχε λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ ἀξιώματα τῆς παρισινῆς ἠθικῆς, καὶ διετήρει ἔτι ἅπαν τὸ ἠθικὸν κάλλος τῆς ἀπειρίας. Ἄλλ' ὁ ἐγωῖσμος εἶχεν ἐγκεντρίσθῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἄκοντα. Τὰ σπέρματα τῆς πρὸς χρῆσιν τῶν παρισινῶν πολιτικῆς οἰκονομίας ἔμε-

νον μὲν ἔτι ὑπνώττουσα ἐν τῇ καρδίᾳ του, δὲν ἤθελον ὅμως βραδύνει νὰ βλαστήσωσιν, εὐθὺς ὡς ὁ ἀργὸς θεατῆς μετεβάλλετο εἰς δρῶντα ἦρωα τοῦ βίου.

Πᾶσαι σχεδὸν αἱ νεῖνιδες γοητεύονται ἐκ τῶν ὠραίων τούτων ἐπαγγελιῶν τῆς μορφῆς. Ἡ Εὐγενία δέ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἔμφρων καὶ παρατηρητικῆ, ὡς πολλαὶ συνήθως ἐπαρχιώτιδες κόραι, ἀδύνατον ἦτο νὰ δυσπιστήσῃ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της, ἀφοῦ καὶ οἱ τρόποι του καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις συνεφώνουν τοσοῦτον πρὸς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας της πόθους. Πλὴν δὲ τούτου, ἐκ τύχης ἀπαισίας δι' αὐτὴν, ὑπῆρξεν αὐτῇ μάρτυς τῶν τελευταίων ἐκχύσεων ἀκραίφονος αἰσθήματος τῆς νεαρᾶς ἐκείνης καρδίας, καὶ ἤκουσεν οὕτως εἰπεῖν τοὺς ἐσχάτους στόνους τῆς συνειδήσεως τοῦ ἐξάδελφου της. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἥτις δι' αὐτὴν ἦτο τοσοῦτον μεστὴ ἔρωτος, καὶ ἤρξατο εὐαρέστως θεωροῦσα τὸν κοιμώμενον ἐξάδελφον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου ἔβλεπεν ἔτι ἐπιτέλλουσαν πᾶσαν ἰλαρὰν τῆς νεότητος πλάνην, καὶ ὄρκον ὤμοσεν ἐνδόμυχον νὰ τὸν ἀγαπήσῃ αἰώνιος. Εἶτα ἔβριψε τὸ βλέμμα της ἐπὶ τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν, ἀναξίαν λόγου ὑπολαβοῦσα τὴν νέαν ταύτην ἀδιακρισίαν της. Ἀρχίσασα δὲ νὰ τὴν ἀναγινώσῃ, ἐπραξέε τοῦτο, ἵνα ἀποκτήσῃ νέας ἀποδείξεις τῶν εὐγενῶν προτεσημάτων, ἅτινα, ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες, ἀπέλειδεν εἰς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτῆς.

« Φίλιτατέ μου Ἀλφόνσε, ὅταν θ' ἀναγινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, δὲν θὰ ἔχω πλέον φίλους. Σοῦ ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι, ἀμφιβάλλων περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τοῦ κόσμου, οἷτινες σπαταλῶσι τὴν λέξιν Φίλος, δὲν ἀμφέβαλον καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς σου φιλίας. Σ' ἐπιφορτίζω λοιπὸν νὰ τακτοποιήσῃς τὰς ὑποθέσεις μου, καὶ ἔχω εἰς σὲ τὰς ἐλπίδας μου, ἵνα περιώσω τὰ μικρὰ τῆς περιουσίας μου ναυάγια. Πρέπει τώρα νὰ μάθῃς καὶ τὴν θέσιν μου. Δὲν ἔχω πλέον τίποτε, καὶ σκοπεύω ν' ἀναχωρήσω εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἐγραψα πρὸ μικροῦ εἰς ὅσους νομίζω ὅτι χρωστώ, καὶ θὰ εὐρρῆς ἔγκλειστον τὸν κατάλογόν των, ὅσον ἀκριβῆ κατώρθωσα νὰ τὸν συντάξω ἐκ μνήμης. Ἡ βιβλιοθήκη μου, τὰ ἐπιπλά μου, αἱ ἀμαξαί μου, οἱ ἵπποι μου, κ.λ. θ' ἀρκέσουν, ἐλπίζω, νὰ πληρώσωσιν τὰ χρῆματά μου. Δὲν ἔλω νὰ φυλάξω εἰμὴ μικρὰ τινα καὶ ἀνάξια λόγου πράγματα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ μοῦ χρησιμεύσουν ὡς ἀρχὴ τις κεφαλαίου ὅθ' σοῦ στείλω ἐντεῦθεν, ἀγαπητέ μου Ἀλφόνσε, τακτικὴν πληρεξουσιότητα, διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην φιλονεικίαν. Στείλῃ μου ὄλα μου τὰ ὄπλα. Κράτησε δὲ διὰ σὲ τὸν Βρίτων, διότι οὐδεὶς θὰ θελήσῃ νὰ πληρώσῃ κατ' ἀξίαν τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ζῶον. Προτιμῶ νὰ σοῦ τὸ προσφέρω, ὡς τὸν τυπικὸν δακτύλιον, τὸν ὅποσον κληροδοτεῖ ὁ θνήσκων εἰς τὸν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης του. Οἱ Φάρβου-Βράιμμαν καὶ Σα μὲν κατεσκευα-

σαν ωραϊάν και ἔνετον ὁδοιπορικὴν ἀπαξάν, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὴν παρέδωκαν ἀκόμη. Προσπάθησε νὰ τὴν κρατήσουν, χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσουν ἀποζημίωσιν. Ἄν δὲν τὸ παραλεχθῶν, ἀπόφυγε, σὲ παρακαλῶ, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν χρηστότητά μου εἰς τὰς σημερινὰς μου περιστάσεις. Ὅρεϊλω ἐξ λουδοβίκεια εἰς τὸν νησιώτην, τὰ ὁποῖα ἔχασα εἰς τὸ χαρτοπαίγιον· μὴ λησμονήσης νὰ τοῦ τὰ . . .

— Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε! εἶπεν ἡ Εὐγενία, ἀφίνοσα τὴν ἐπιστολήν, λαμβάνουσα ἐν τῶν ἀνημέρων κηρίων καὶ φεύγουσα εἰς τὸ δωμάτιόν της. Φθᾶσα δ' ἐκεῖ, ἤνοιξε μετὰ προδῆλου χαρᾶς τὸν σύστην γηραιοῦ σκεύους ἐκ ὀρυός, ωραίου καλλιτεχνήματος τῶν χρόνων τῆς ἀναγεννήσεως, ἐφ' οὗ ἐφαίνετο ἔτι ἀμυδρὸν τὸ βασιλικὸν τῆς σαλαμάνδρας ἐμβλημα. Ἐξήγαγε δ' ἐκείθεν μέγα βαλάντιον χρυσοθύσανον, ἐξ ἐρυθροῦ μεταξοπίλου, κεντημένον διὰ τατριμμένου χρυσοῦ νήματος, καὶ προσέρχουσαν ἐκ κληρονομίας τῆς μάμμης της. Σταθίμισα τὸ πρῶτον ὑπερφάνως τὸ βαλάντιον αὐτό. ἤρξατο μετροῦσα τὸ χρημάτιόν της, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε λησμονήσει. Ἐχώρισε δ' ἐν πρώτοις εἴκοσι πορτογαλλικὰ νομίσματα, καινουργῆ ἔτι, κηπένα τὸ 1725 ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Ε', ἔχοντα μὲν ἕκαστον ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν πέντε χρυσῶν λισσαβωνείων, ἥτοι ἑκατὸν ἐξήκοντα ὀκτῶ φράγκων καὶ ἐξήκοντα τεσσάρων ἑκατοστῶν, ὡς ἔλεγεν ὁ πατήρ της, ἀλλὰ τιμώμενα ὁμῶς συνθηματικῶς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα φράγκων, ἕνεκα τῆς σπανιότητος καὶ τῆς καλλονῆς αὐτῶν, ἀτινοβολούντων ὡς ἥλιοι. Ἐμέτρησε κατόπιν πέντε χρυσᾶ γενουήνσια, ἐξ ἑκατὸν λιθρῶν τῆς Γενούης ἕκαστον, νομίσματα σπανιώτατα, ἀξίζοντα μὲν ἀνταλλακτικῶς ὀγδοήκοντα ἑπτὰ φράγκα ἕκαστον, τιμώμενα δ' ἀληθῶς ἑκατὸν φράγκων διὰ τοὺς συλλογίς. Τὰ νομίσματα ταῦτα ἦσαν κληρονομία τοῦ γέροντος Λα-Βορτελιέρ. Ἐξήγαγε μετὰ ταῦτα τρία τετραπλά ἰσπανικὰ χρυσᾶ Φιλίππου τοῦ Ε', κοπένια ἐν ἔτει 1729. ὄρωθέντα δὲ ὑπὸ τῆς κυρίας Γεντιλιέ, ἥτις, ὁσάκις τὰ προσέφερον εἰς τὴν Εὐγενίαν, τῇ ἔλεγε πάντοτε στερεοτύπως: «Αὐτὸ τὸ καναρινάκι ἀξίζει ἐνενηντα ὀκτῶ φράγκα! Φύλαξέ το καλά, πουλάκι μου, τέτοιον στολίδι δὲν θὰ ἔχης ἄλλο εἰς τὸ κομπόδεμά σου». Ἐλαβε κατόπιν ἑκατὸν ὀλλανδικὰ δουκάτα, τοῦ ἔτους 1756, ἀξίζοντα ἕκαστον δεκατρία φράγκα περίπου, ἰδιαίτερος δὲ τιμώμενα ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, διότι ὁ χρυσὸς τῶν ἦτο εἰκοσιτριῶν βαθμῶν καὶ κλάσματος. Ἐξήγαγε τέλος τὰ περιεργότατα τοῦ θησαυροῦ της νομίσματα, πολυτίμωτα διὰ τοὺς φιλαργύρους: τρεῖς ρουπίας φερούσας τὸ ἐμβλημα τῆς πλάστιγγος καὶ πέντε ἄλλας φερούσας τὸ ἐμβλημα τῆς παρθένου, πάσας ἐκ χρυσοῦ ἀπέρθου εἰκοσιτεσσάρων θαμῶν, νομίσματα θαυμάσια τοῦ μεγάλου Μογγόλου, ὧν

ἕκαστον ἐτιμᾶτο μὲν κατὰ τὸ βῆρος τριάκοντα ἑπτὰ φράγκων καὶ τεσσαράκοντα ἑκατοστῶν, ἤξιζε δὲ ἀληθῶς πενήτηκοντα τοῦλάχιστον διὰ τοὺς ἐμπειροπράγμονας, τοὺς ἀσμενίζοντας τὰ χρυσᾶ νομίσματα. Ἐσχάτον τέλος τοῦ θησαυροῦ της νόμισμα ἠριθμῆθη τὸ τεσσαρακοντάφραγκον ναπολεόντειον, ὅπερ εἶχε λάβει τὴν προτεραιάν καὶ ἔβριψεν ἀμελῶς ἡ Εὐγενία ἐντὸς τοῦ ἐρυθροῦ τῆς βαλαντίου.

Ὁ θησαυρὸς της ἐκεῖνος περιεῖχε νομίσματα καινουργῆ καὶ ἀθικτα, καλλιτεχνήματα ἀληθινά, περὶ ὧν ἠρώτα ἐνίοτε ὁ γέρον Γρανδέ, καὶ ἄτινα ἐζήτηε πολλάκις νὰ βλέπῃ, ἵνα πανηγυρίξῃ λεπτομερῶς πρὸς τὴν κόρην του τὰς οὐσιώδεις αὐτῶν ἀρετάς, οἷον τὴν καλλονὴν τοῦ γύρου των, τὴν στιλπνότητα τῆς ἐπιφανείας, τὸν πλοῦτον τῶν γραμμάτων ὧν αἱ ζωνραὶ ἐξοχαὶ δὲν εἶχον ἔτι τριβῆ. Ἄλλ' ἐκεῖνη οὔτε τὰς σπανίας αὐτὰς ἀρετάς ἀνελογίζετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὔτε τοῦ πατρὸς της τὴν μονομανίαν, οὔτε τὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἐξετίθετο ἀπαλλοτριουμένη θησαυροῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς εἰς τὸν πατέρα της. Εἰς τὸν ἐξάδελφόν της μόνον εἶχε τὸν νοῦν, καὶ κατῴρωθεσε τέλος νὰ ἐννοήσῃ, μετὰ τινα λογιστικὰ λάθη, ὅτι κατεῖχε πέντε χιλιάδας περίπου ὀκτακόσια φράγκα, εἰς νομίσματα πραγματικῆς ἀξίας, ἄτινα ἀγοραίως ἠδύναντο νὰ πωληθῶσι καὶ ἀντὶ ἐξ χιλιάδων. Πρὸς τὴν θέαν τοῦ θησαυροῦ ἐκείνου ἤρξατο φαιδῶς κροτοῦσα τὰς χεῖρας, ὡς παιδίον ἀναγκαζόμενον νὰ ἐκφράσῃ δι' ἀφελῶν σωματικῶν κινήσεων τὸ περισσὸν τῆς χαρᾶς του.

Οὕτω δὲ κόρη καὶ πατήρ ἠρίθμησαν ἰδίᾳ ἕκαστος τὴν περιουσίαν του. Αὐτὸς μὲν ἔν' ἀπέβη πρὸς πώλησιν τοῦ χρυσοῦ του, ἡ Εὐγενία δὲ ἵνα ῥίψῃ τὸ χρημάτιόν της εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης της. Ἐθῆκε πάλιν τὰ νομίσματα ἐντὸς τοῦ γηραιοῦ βαλαντίου, λαβοῦσα δ' αὐτὸ ἀνέβη τὴν κλίμακα χωρὶς δισταγμοῦ. Ἀναλογιζομένη τὴν κρυφίαν τοῦ ἐξαδέλφου της πενίαν, ἐλησμονεῖ ὅτι ἦτο νύξ, καὶ ὅτι ἔπραττε παρὰ τὸ προσῆκον· ἐνίσχυσε δ' αὐτὴν ἄλλως ἢ συνείδησίς της, ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆς καὶ ἡ εὐτυχία της. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλιάς τῆς θύρας, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς της χειρὸς τὸ κηρίον καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ βαλάντιον, ὁ Κάρολος ἀφυπνίσθη, καὶ ἰδὼν τὴν ἐξαδέλφην του ἔβειεν ἐνεὸς ἐξ ἀπορίας. Ἡ Εὐγενία προῦχώρησεν, ἀπέθῃκε τὴν λαμπάδα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ εἶπε διὰ συγκεκνημένης φωνῆς.

— Ἐξάδελφέ μου, ἔχω νὰ ζητήσω συγχώρησιν δι' ἐν σπουδαῖόν μου σφάλμα πρὸς ὑμᾶς. Ἄν σεῖς τὸ ἐξαλείψετε, ἐλπίζω νὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ καὶ ὁ Θεός.

— Τί εἶνε; εἶπεν ὁ Κάρολος, τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἀνέγνωσα τὰς δύο αὐτὰς ἐπιστολάς.

ἌΟ Κάρολος ἠρυθρίασε.

— Πώς συνέβη τούτο ; ὑπέλαβεν ἐκεῖνη· διατί ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιόν σας ; Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἤξεύρω πλέον. Ἀλλὰ μ' ἔρχεται νὰ μὴ μετανοήσω ὅτι ἀνέγνωσα τὰς δύο αὐτὰς ἐπιστολάς, διότι μοῦ ἔδειξαν τὴν καρδίαν σας, τὴν ψυχὴν σας, καί . . .

— Καὶ τί ἄλλο ; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Τὰ σχέδιά σας καὶ τὴν ἀνάγκην τὴν ὁποίαν ἔχετε χρηματικοῦ τινος ποσοῦ . . .

— Ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη . . .

— Σιγά, σιγά, ἐξαδέλφ' μου, μὴν ἐξυπνήσῃ κανεὶς. Ἴδού, εἶπεν ἀνοιγούσα τὸ βαλάντιόν της, αἱ οἰκονομίαι πτωχῆς κόρης, ἧτις δὲν ἔχει καμμίαν ἀνάγκην. Δεχθῆτέ τας. Σήμερον τὸ πρῶτ' δὲν ἤξευρα τί σημαίνουν τὰ χρήματα. Σεῖς μὲν τὸ ἐμάθατε. Τὰ χρήματα δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ μόνον μέσον. Ὁ ἐξαδελφός εἶνε σχεδὸν ἀδελφός. Ἦμπορεῖτε λοιπὸν νὰ δεχθῆτε δάνειον τὸ βαλάντιον τῆς ἀδελφῆς σας.

Ἡ Εὐγενία, γυνὴ ἐπίσης καὶ νεᾶνις, δὲν προσεδόκα ἀρνησθῆναι ἄλλ' ὁ ἐξαδελφός της ἔμενεν ἄφρωνος.

— Τί ; μήπως θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε ; ἠρώτησεν ἡ Εὐγενία, ἥς οἱ παλμοὶ ἠκούοντο σχεδὸν ἐν μέσῳ τῆς βαθείας σιγῆς τῆς νυκτός.

Ὁ δισταγμὸς τοῦ ἐξαδέλφου της τὴν ἐταπείνωσεν ἀνελογίστη ὅμως ζωηρότερον τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν διετέλει, καὶ κάμψασα τὸ γόνυ.

— Δὲν θ' ἀνεγερθῶ, εἶπεν, ἂν δὲν λάβετε αὐτὸ τὸ χρυσίον. Ἐξαδέλφ' μου, σὰς παρακαλῶ, . . μίαν ἀπάντησιν ! νὰ ἰδῶ ἂν μὲ τιμᾶτε, ἂν εἴσθε γενναῖος . . .

Ὁ Κάρολος ἐδάκρυσε πρὸς τὴν κρυγὴν αὐτὴν εὐγενούς ἀπελπισίας, καὶ τὸ δάκρυ του ἐστάλαξεν ἐπὶ τὰς χεῖρας τῆς ἐξαδέλφου του, ὡς ἔδραξεν ἵνα τὴν ἐμποδίσῃ νὰ γονυπετήσῃ. Ὑπὸ τῶν θερμῶν αὐτῶν βραχεῖσα δακρύων, ὤρμησεν ἡ Εὐγενία πρὸς τὸ βαλάντιόν της κ' ἐκένωσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Λοιπὸν, δέχεσθε ; ἐφώνησε κλαίουσα ἐκ χαρᾶς. Μὴ φοβηθῆτε, ἐξαδέλφ' μου, θὰ πλουτήσετε. Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ σὰς φέρουν τύχην. Μίαν ἡμέραν μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε, ἢ, ἂν θέλετε, συντροφεύομεν. Ὅπως θέλετε, τέλος πάντων δέχομαι ὅ,τι ὄρους θέλετε. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρῆσθε τόσο σπουδαῖον τὸ μικρὸν μου δῶρον.

Ὁ Κάρολος κατώρθωσε τέλος νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά του.

— Ναι, Εὐγενία, θὰ εἶχα πολὺ μικρὰν ψυχὴν, ἂν δὲν ἐδεχόμην. Θὰ μοῦ συγχαρήσῃς ὅμως μικρὰν ἀνταπόδοσιν καὶ ἴσῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ἐμπιστοσύνην σου.

— Τί θέλετε ; εἶπεν ἔντρομος.

— Ἄκουσε, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη. Ἐχω ἐκεῖ . . . — καὶ διακοπεῖς ἔδειξεν ἐπὶ τῆς σκευοθήκης μικρὸν τετράγωνον κιβώτιον, περιτετυλιγμένον διὰ δερματίνης θήκης — ἐκεῖ, βλέπετε, ἀν-

τικείμενον πολύτιμον δι' ἐμὲ ὡς ἡ ζωὴ μου. Τὸ κιβώτιον αὐτὸ εἶνε δῶρον τῆς μητρός μου. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' σήμερον συλλογίζομαι, ὅτι ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν τάφον της, θὰ ἐπῶλει μόνη της τὸν χρυσόν, ὅσον ἐσπατάλησεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σκεύους ἡ φιλοστοργία της δι' ἐμὲ θὰ ἦτο ἱεροσυλία νὰ τὸ κάμω.

Ἡ Εὐγενία ἐσφιγξε σπασμωδικῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἐξαδέλφου της, ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος μετὰ μικρὰν παύσιν, καθ' ἣν ἠτένισαν ἐπ' ἀλλήλους ἀμφοτέροι ἐνθαυρῶν βλέμμα, ὄχι, δὲν θέλω νὰ τὸ καταστρέψω ἢ νὰ τὸ διακινδυνεύσω κατὰ τὰς περιοδείας μου. Σὺ, φιλτάτῃ Εὐγενία, θὰ γείνης θεματοφύλαξ του. Οὐδέποτε φίλος ἐνεπιστεύθη εἰς φίλον ἱερώτερον κειμήλιον. Ἴδὲ καὶ κρίνε.

Λαβὼν δὲ τὸ κιβώτιον, ἐξήγαγεν αὐτὸ τῆς θήκης του, τὸ ἦνοιξε καὶ ἔδειξε περίλυπος εἰς τὴν κατάπληκτον ἐκ θαυμασμοῦ ἐξαδέλφην του πολύτιμον κομποθήκην, ἥς τὰ χρυσᾶ σκεύη καθίστα πολυτιμότερα ἢ ἐξείρετος ἐργασία μᾶλλον ἢ τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ.

— Αὐτὸ τὸ ὅποῖον θαυμάζεις εἶνε τίποτε, εἶπε πιέζων ἐλατῆριον καὶ ἀποκαλύπτων δεύτερον τῆς κυτίδος πυθμένα. — Ἴδού τί ἀξίζει δι' ἐμὲ ὄλον τὸν κόσμον.

Ἐξήγαγε δὲ τοῦ κιβωτίου δύο ὁμοιώματα, ἀριστοτεχνήματα τῆς κυρίας Μιρβέλ. Ἱ περιβαλλόμενα βαρύτιμα πλαίσια ἐκ μαργαριτῶν.

— Ἄχ ! τί εὐνορφη κυρία ! δὲν εἶνε αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράψ . . .

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος μειδιῶν. Εἶνε ἡ μήτηρ μου. Ἴδού καὶ ὁ πατὴρ μου ὁ θεὸς σου καὶ ἡ θεία σου. Γονυπετῆς ἔπρεπε νὰ σὲ παρακαλέσω, Εὐγενία, νὰ μοῦ φυλάξῃς αὐτὸν τὸν θησαυρόν. Ἄν χαθῶ, καὶ χαθῇ καὶ ἡ μικρὰ σου περιουσία, ὁ χρυσὸς αὐτὸς θὰ σὲ ἀποζηιώσῃ. Αὐτὰς δὲ τὰς δύο εἰκόνας εἰς σὲ μόνην ἡμπορῶ νὰ τὰς ἐμπιστευθῶ. Σὺ μόνη εἶσαι ἀξία νὰ τὰς διατηρήσῃς. Κατὰστρεφῆτε τὰς ὅμως διὰ νὰ μὴ μεταδοῦν κατόπιν σου εἰς ἄλλας χεῖρας . . .

Ἡ Εὐγενία ἐσίγα.

— Λοιπὸν, δέχεσαι ; προσέθηκεν ἐπιχαρίτως ὁ Κάρολος.

Ἀκούσασα ἐπαναλαμβανόμενας τὰς λέξεις, ὡς εἶχεν εἰπεῖ πρὸ μικροῦ εἰς τὸν ἐξαδέλφον της, ἠτένισεν ἐπ' αὐτὸν τὸ πρῶτον βλέμμα γυναικῶς ἀγαπώσας βλέμμα βαθύ ἐπίσης καὶ ἐρωτότροπον.

Ἐκεῖνος ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἡσπάσθη.

— Ἄγγελε ἀγνόητος ! ἐφώνησε. Τὰ χρήματα δὲν θὰ ἔχουν ποτὲ σημασίαν δι' ἡμᾶς δὲν εἶν' ἀλήθεια ; Τὸ αἰσθημα θὰ ἦνε τὸ πᾶν, διότι τὸ αἰσθημα δίδει σημασίαν εἰς τὰ χρήματα.

Ἱ Rue de Mirbel, ὀνομαστὴ γαλλικὴ προσωπογράφος, σύζυγος τοῦ ὁμωνύμου γάλλου βοτανικοῦ, γεννηθεῖσα ἐν ἔτει 1796, ἀποθανοῦσα τὸ 1849. Σ.τ.Μ.

— Πῶς μοιάζετε τὴν μητέρα σας; Ἐίχε τὸν γλυκεῖαν φωνήν, καθὼς εἶς;

— ὦ, πολὺ γλυκυτέραν. . .

— Διὰ σὰς, βέβαια, εἶπε ταπεινοῦσα τὰ βλέφαρα. Ἐλάτε τώρα, κοιμηθῆτε. Τὸ ἀπαιτῶ. Εἶσθε κουρασμένοι. Αὐριοι πάλιν.

Ἀπέσυρε δὲ ἡμέρα τὴν χειρὰ τῆς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ὅστις συνώδευσε φωτίζων αὐτήν. Ὅτε δ' ἔφθασαν ἀμφοτέρω εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας.

— ὦ! εἶπεν ὁ Κάρολος, διατί εἶμαι πτωχός;

— Τί σημαίνει! ἀπάντησεν ἐκείνη, ὁ πατήρ μου, νομίζω, εἶνε πλούσιος.

— Ταλαίπωρον παιδί, ὑπέλαβεν ὁ Κάρολος, προχωρῶν ἐν βῆμα ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ στηρίζων τὰ νῶτα πρὸς τὸν τοίχον, ἂν ἦτον πλούσιος δὲν θ' ἄφινε τὸν πατέρα μου ν' ἀποθάνῃ, δὲν θὰ ἄφινε σὰς εἰς τοιαύτην κατάστασιν, θὰ ἔζη τέλος πάντων ἀλλέως.

— Ἀλλὰ ἔχει τὸ Φροαφών.

— Καὶ τί ἀξίζει τὸ Φροαφών;

— Δὲν ἤξεύρω. Ἐχει καὶ τὸ Νοαγέ.

— Κανὲν ἐλεσινδὸν ἀγροχῆπιον. . .

— Ἐχει ἀμπέλια, λειβάδια. . .

— Ἀσήμαντα πράγματα, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Κάρολος. Ἄν ὁ πατήρ σου εἶχεν ὄχι πολλὰ, ἀλλ' εἰκοσιτέσσαρας μόνον χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα, θὰ ἔμενες εἰς αὐτὸ τὸ ψυχρὸν καὶ γυμνὸν δωμάτιον;

Προχωρήσας δ' ἐν ἔτι βῆμα,

— Αὐτοῦ λοιπὸν θὰ φυλαχθῶν οἱ θησαυροί μου; εἶπε, δεικνύων τὴν γηραιὰν σκευοθήκην, ἵνα κρύψῃ τοὺς διαλογισμούς του.

— Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, ἀπάντησεν ἡ Εὐγενία, μὴ ἀφίνουσα αὐτὸν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀνευτρέπιστον δωμάτιόν τῆς.

Ὁ Κάρολος ἀπεσύρθη, καὶ ἐκαλονυκτίστησαν ἀμφοτέρω δι' ἀμοιβαίου μειδιάματος.

Ἀμφοτέρους μοια εἰκοιμισαν ὄνειρα· ὁ δὲ Κάρολος ἤρχισεν ἔκτοτε μετριάζων διὰ ῥοδίνης ἀποχρώσεως τὸ πένθος του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΑ

Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν ἔτει 1859 τοῦ τηλεγράφου εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι σήμερον, αἱ τηλεγραφικαὶ γραμμαὶ ἐπεξετάθησαν ἐφ' ὄλων τῶν σπουδαιῶν σημείων τοῦ Κράτους, συνδεθεισῶν πρὸς ἀλλήλας τῶν πρωτευουσῶν τῶν Νομῶν πάντων, καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, πλὴν δεκτῶ.

Πᾶσα ἡ τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ διεξάγεται ὑπὸ ἰδιαίτερας Διευθύνσεως. Αὕτη δὲ ἡ Κυβέρνησις διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὑπαλλήλων κατασκευάζει καὶ διατηρεῖ τὰς ἐναερίους γραμ-

μάς· ἡ δὲ κατασκευὴ καὶ συντήρησις τῶν ὑποβρυχίων εἶνε ἀνατεθειμένη, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν ἑταιρίαν «Eastern Telegraph Limited». Ἐκ τῶν ὑποβρυχίων γραμμῶν ἡ Κυβέρνησις διατηρεῖ μόνον τὴν μεταξὺ Ῥίου καὶ Ἀντιρρίου, τὴν μεταξὺ τοῦ Πόρου καὶ τοῦ ἄκρου τῆς Πελοποννήσου, τὴν μεταξὺ τοῦ ἄκρου τῆς Ἀρτεμισίου καὶ Σκιάθου, τὴν μεταξὺ Σκιάθου καὶ Σκοπέλου, τὴν μεταξὺ Ὠρεῶν καὶ τῆς ἀπέναντι παραλίας τῆς Φθιώτιδος, ἐξ ἧς ἀρχεται ἡ ἐναερίος γραμμὴ εἰς Γαρδικιον, τὴν μεταξὺ Κέας καὶ Λαυρείου, τὴν μεταξὺ Νεαπόλεως καὶ Κυθήρων. Ὡσαύτως τὴν τοῦ πορθμοῦ Εὐβοίας, τὴν μεταξὺ Σαλαμί-νος καὶ τῶν ἄκτῶν τῆς Ἀττικῆς. Εἰς τὴν κυβερνησιν δὲ ἀνήκουσι καὶ τὰ καλώδια, ἅτινα θὰ συνδέσωσι τὰς νήσους Πάρον, Νάξον, Ἴον, Θήραν πρὸς τὴν Σύρον.

Αἱ ἔδραι τῶν τηλεγραφείων κατ' ἐπαρχίας καὶ δήμους εἶνε διεσπαρμέναι κατὰ τοὺς ἐπομένους πίνακας.

Στερεὰ Ἑλλάς.

Ἐπαρχία Ἀττικῆς (Δῆμοι 8). Δῆμος Ἀθηναίων, Ἀθηναί. Κηφισία, Τατόιον. Δῆμ. Λαυρείου, Λαυρείον. Δῆμ. Πειραιέων Πειραιεύς.

Ἐπαρχία Μεγαρίδος (Δῆμοι 5) Δῆμος Ἐλευσίνος, Ἐλευσίς. Δῆμ. Μεγαρέων, Μέγαρα. Δῆμ. Σαλαμίνας, Σαλαμίς.

Ἐπαρχία Θηβῶν (Δῆμοι 7) Δῆμ. Θηβῶν, Θῆβαι.

Ἐπαρχία Λεβαδείας (Δῆμοι 6). Δῆμος Λεβαδείας, Λεβάδεια. Δῆμ. Διστομίων, Διστομον.

Ἐπαρχία Μεσολογγίου (Δῆμοι 5). Δῆμος Μεσολογγίου, Μεσολόγγιον. Δῆμ. Αἰτωλικοῦ, Αἰτωλικόν. Δῆμος Μακρονείας, Γαβαλοῦ.

Ἐπαρχία Βάλτου (Δῆμοι 4). Δῆμος Ἀμβρακίας, Κραβασαράς.

Ἐπαρχία Τοιχωρίας (Δῆμοι 4). Δῆμος Ἀγρινίου, Ἀγρίνιον. Δῆμ. Παμφίας Κεφαλόβρυσον*.

Ἐπαρχία Εὐρυτανίας (Δῆμοι 9). Δῆμος Καρπενησιῶν Καρπενήσιον¹. Δῆμ. Ἀγραίων, Κεράσσορον. Δῆμ. Κτημενίων, Φουρνά.

Ἐπαρχία Ναυπακτίας (Δῆμοι 7) Δῆμος Ναυπάκτου, Ναυπάκτος. Δῆμ. Προσχίου, Πλάταρος*.

Ἐπαρχία Βονίτσης καὶ Ξηρομέρου (Δῆμοι 5). Δῆμος Ἀνακτοριῶν, Βόνιτσα καὶ Ζαβέρδα. Δῆμος Ἀστακοῦ, Ἀστακός. Δῆμ. Ἐχίνου, Κατοῦνα.

Ἐπαρχία Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος (Δῆμοι 12). Δῆμος Λαμιέων, Λαμία. Δῆμ. Πτελεατῶν Σούρπη. Δῆμ. Ὑπάτης, Ὑπάτη. Δῆμ. Φαλάρων, Στυλῆ. Δῆμ. Ὀμιλείων, Γαρδικιον. Δῆμ. Νέας Μιζέλης, Νέα Μιζέλα. Δῆμ. Σπερχειάδος Ἀγά*.

Ἐπαρχία Παρνασίδος (Δῆμοι 8). Δῆμος Ἀμφίσσης, Ἀμφισσα. Δῆμος Γαλαξειδίου, Γαλαξειδιον.

* Τὰ φέροντα ἀστερίσκον τηλεγραφεῖα ἤδη συνιστῶνται.

1. Ὑπάρχει καὶ ἐν Καρύτῃ, ἀλλὰ δὲν λειτουργεῖ.